

Merkkejä jumaluudesta

”Jeesus sanoi: ‘Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, saa elää, vaikka kuoleekin, eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko tämän?’” (Joh. 11:25, 26.)

Avaintekstit:

Joh. 6:1–15;
Jes. 53:4–6;
1. Kor. 5:7;
Joh. 6:26–36;
Joh. 9:1–41;
1. Kor. 1:26–29;
Joh. 11.

Reamattu kertoo selvästi, että Jeesus Kristus on ikuinen Poika, joka on yhtä Isän kanssa, yhdenvertainen ja ikuinen. Jeesus loi kaiken, mikä on luotu (Joh. 1:1–3). Näin ollen Jeesus on aina ollut olemassa; ei ole koskaan ollut aikaa, jolloin häntä ei olisi ollut olemassa. Vaikka Jeesus tuli tähän maailmaan kaltaiseksemme ihmiseksi, hän säilytti aina jumaluutensa, ja tiettyinä aikoina Jeesus sanoi ja teki asioita, jotka paljastivat hänen jumaluutensa.

Tämä totuus oli Johannekselle tärkeä, ja siksi hän käytti joitakin Jeesuksen ihmeitä osoittaakseen Kristuksen jumaluuden. Jeesus ei ainoastaan sanonut asioita, jotka paljastivat hänen jumaluutensa, vaan myös teki tekoja, jotka osoittivat hänen olevan Jumala.

Tämän viikon tutkistelussa tarkastellaan kolmea suurinta Jeesuksen tekemää tunnustekoa, jotka kertoivat hänen jumaluudestaan. On hyvä huomata, että jokaisessa tilanteessa jotkut ihmiset eivät uskoneet ihmettä tai ymmärtäneet sen merkitystä. Joillekin se oli aika kääntyä pois Jeesuksesta, toisille hengellisen sokeuden syvenemisen aikaa ja joillekin juonittelun aikaa Jeesuksen kuoleman suunnittelemiseksi. Toisille taas aika uskoa, että Jeesus oli Messias.

12.10. Senioripäivä

Tämä tutkistelu on sapatiksi 12.10.2024

VIIDENTU- HANNEN RUOKKIMI- NEN

Apostoli toteaa, että viidentuhannen ruokkimisen ajankohta oli lähellä pääsiäisjuhlaa (Joh. 6:4, 5). Pääsiäisjuhla oli Israelin Egyptistä vapautumisen muistojuhla. Pääsiäiskaritsa tuli esi-koisen kuoleman tilalle. Tämä uhri symboloi Jeesuksen kuolemaa meidän puolestamme. Ristillä rangaistus, jonka ansait-simme syntiemme vuoksi, lankesi sen sijaan Jeesuksen pääl-le. Kristus, meidän pääsiäislampaamme, todellakin teurastet-tiin puolestamme (1. Kor. 5:7).

”Hän kantoi rikkomuksen syyllisyyden ja Isä kätki kas-vonsa, kunnes hänen sydämensä murtui ja hänen elämän-sä päättyi. Tämä uhri annettiin syntisten lunastamiseksi.” (ST2023 336.)

Lue Joh. 6:1-14. Mitä rinnastuksia voimme löytää Jee-suksen ja Mooseksen välillä? Mitä sellaista Jeesus teki, jonka olisi pitänyt muistuttaa ihmisiä siitä Mooseksen palvelutyön kautta tulleesta vapautuksesta?

Useat tämän kertomuksen yksityiskohdat rinnastavat Jee-suksen Moosekseen Egyptistä lähdön yhteydessä. Pääsiäisen aika (Joh. 6:4) viittaa suureen vapautukseen Egyptistä. Jee-sus nousee vuorelle (Joh. 6:3), kuten Mooses nousi Siinain-vuorelle. Jeesus koettelee Filippusta (Joh. 6:5, 6), kuten is-raelilaisia koeteltiin erämaassa. Leipien moninkertaistami-nen (Joh. 6:11) muistuttaa mannaa. Ruoantähteiden kerää-minen (Joh. 6:12) muistuttaa israelilaisten mannan keräämis-tä. Jäljelle jääviä ruoantähteitä poimitaan kaksitoista koria (Joh. 6:13), yhtä monta kuin on Israelissa sukukuntia. Ihmiset kommentoivat Jeesuksen olevan se profeetta, jonka oli mää-rä tulla maailmaan (Joh. 6:14), mikä on rinnasteinen 5. Moos. 18:15 ennustettuun Mooseksen kaltaiseen profeettaan. Kai-ki tämä viittaa siihen, että Jeesus on uusi Mooses – tullut va-pauttamaan kansansa.

Näin ollen Johannes kertoo Jeesuksen tekemistä tunnus-teoista ja ihmeistä, jotka kontekstissaan olivat sellaisia, että niillä olisi pitänyt olla erityinen merkitys juutalaisille. Pohjim-miltaan Jeesus suuntasi heidät ymmärtämään omaa juma-luuttaan.

Lue Jes. 53:4-6 ja 1. Piet. 2:24. Mitä nämä tekstit opet-tavat Jeesuksesta Jumalan Karitsana? Miten Jeesuksen jumaluus liittyy tähän totuuteen, ja miksi tämä totuus on kaikkein tärkein totuus, jonka voimme tietää?

”TÄMÄ ON TODELLA SE PROFEETTA”

Lue Joh. 6:14, 15, 26-36. Miten ihmiset reagoivat Jeesuksen tekemään ihmeeseen, ja miten hän käytti sitä yrittäessään opettaa heille, kuka hän oli?

Juutalaiset odottivat maallista messiasta, joka vapauttaisi heidät Rooman vallan alta. Vaikeimpia asioita sodassa on ruokkia sotajoukot sekä huolehtia haavoittuneista ja kuolleista. Jeesus osoitti, että hän pystyi molempiin.

Jeesus ei kuitenkaan tullut maailmaan sen vuoksi, eikä se ollut ihmeiden tarkoitus. Sen sijaan kertomus 5000 ruokkimisesta tarjosi tilaisuuden havainnollistaa, että Jeesus on elämän leipä, ja että Jumala itse tuli alas taivaasta. Hän sanoi: ”Minä olen elämän leipä. Joka tulee minun luokseni, ei koskaan ole nälissään – -.” (Joh. 6:35.)

Tämä on ensimmäinen Johanneksen evankeliumin seitsemästä ”minä olen” -toteamuksesta, joissa ”minä olen” liittyy johonkin tiettyyn määritteeseen (elämän leipä, Joh. 6:35; maailman valo, Joh. 8:12; portti, Joh. 10:7, 9; hyvä paimen, Joh. 10:11, 14; ylösnousemus ja elämä, Joh. 11:25; tie, totuus ja elämä, Joh. 14:6; viinipuu, Joh. 15:1, 5). Jokainen näistä toteamuksista osoittaa tärkeän totuuden Jeesuksesta. ”Minä olen” -toteamukset viittaavat 2. Mooseksen kirjan 3. lukuun (VKR), jossa Jumala esittelee itsensä Moosekselle ja sanoen olevansa ”Minä olen” (vrt. Joh. 8:58). Jeesus on tuo suuri MINÄ OLEN.

Ihmiset eivät kuitenkaan huomanneet tätä.

”Tyytymättömät ihmiset kyselivät: Jos Jeesus saattoi suorittaa niin monia ihmetöitä, joita he olivat nähneet, miksi hän ei sitten antanut kansalleen terveyttä, voimaa ja rikkautta, vapauttanut heitä heidän sortajiensa vallasta ja korottanut heitä valtaan ja kunniaan? Se seikka, että hän väitti olevansa Jumalan Poika ja kuitenkin kieltäytyi olemasta Israelin kuningas, oli salaisuus, jota he eivät voineet käsittää. Hänen kieltäytymisensä käsitettiin väärin. Monet päättelivät, ettei hän uskaltanut esittää vaatimuksiaan, koska hän itse epäili tehtävänsä jumalallista luonnetta. Näin he avasivat sydämensä epäilykselle, ja saatanan kylvämä siemen kantoi hedelmää aiheuttaen väärinymmärrystä ja luopumusta.” (4AO 329.)

Ihmiset etsivät aineellista hyötyä sen sijaan, että olisivat etsineet iankaikkiseen elämään saakka kestävää totuutta. Tämä on ansa, jonka me kaikki mahdollisesti kohtaamme, jos emme ole varovaisia.

**SOKEAN
MIEHEN
PARANTA-
MINEN -
OSA 1**

Lue Joh. 9:1-16. Mitä opetuslapset luulivat miehen sokeuden syyksi, ja miten Jeesus korjasi heidän väärät käsityksensä?

Opetuslapset yhdistivät sairauden ja synnin. Useat Vanhan testamentin tekstit viittaavat tähän suuntaan (vrt. 2. Moos. 20:5; 2. Kun. 5:15-27; 2. Kun. 15:5; 2. Aik. 26:16-21), mutta Jobin kertomuksen olisi pitänyt herättää varovaisuutta sen suhteen, onko tällainen yhteys aina olemassa.

Jeesus selventää asian, vaikka ei kiellä yhteyttä synnin ja kärsimyksen välillä. Tässä tapauksessa hän viittaa korkeampaan tarkoituksiperään, jotta Jumalaa kirkastettaisiin parantumisen kautta. Kertomuksessa on tiettyjä yhtymäkohtia luomiskertomukseen, jossa Jumala muovasi ensimmäisen ihmisen maan tomusta (1. Moos. 2:7). Samoin Jeesus tekee tomusta tahnaa antaakseen sokealle sen, mikä häneltä oli puuttunut syntymästä saakka.

Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan evankeliumien kertomukset ihmeistä noudattavat samaa kaavaa: ongelma kerrotaan, henkilö tuodaan Jeesuksen luo, henkilö parantuu ja se tunnustetaan ylistäen Jumalaa.

Johanneksen evankeliumin 9. luvun varsinainen kertomus päättyi jakeeseen 7. Johannekselle tyypillisesti ihmeen merkityksestä tulee paljon laajempi keskustelunaihe, joka johtaa pitkään vuorovaikutukseen parannetun miehen ja uskonnollisten johtajien välillä. Tämä silmiinpistävä keskustelu pyöri toisiinsa kietoutuneiden vastakkaisten käsiteparien ympärillä: synty ja Jumalan teot sekä sokeus ja näkeminen.

Lukijalle kerrotaan vasta Joh. 9:14, että Jeesus paransi sapatina, mikä perinteen, ei Raamatun, mukaan rikkoi sapatia. Niinpä fariseukset pitivät häntä sapatin rikkojana. Heidän johtopäätöksensä oli, että Jeesus ei ollut Jumalan lähettämä sanoen, että ”hän ei noudata sapattikäskyä”, ja toiset pitivät huolestuttavana sitä, miten syntinen saattoi tehdä tällaisia ihmeitä (Joh. 9:16).

Keskustelu ei ole vielä läheskään ohi, mutta jakolinja on jo nähtävissä. Sokeudesta parannettu mies saa yhä selvemmän käsityksen siitä, kuka Jeesus on, mutta uskonnolliset johtajat ovat yhä hämmentyneempiä tai sokeampia hänen todellisesta henkilöillisyydestään.

SOKEAN MIEHEN PARANTA- MINEN - OSA 2

Lue Joh. 9:17-34. Mitä kysymyksiä johtajat esittivät, ja miten mies vastasi?

Tämä jakso 9. luvussa on ainoa osa Johanneksen evankeliumia, jossa Jeesus on vain keskustelun aihe, mutta ei kertomuksen päähenkilö. Kertomus alkaa kysymyksellä synnistä (Joh. 9:2). Fariseukset pitävät Jeesusta syntisenä, koska hän paransi sapattina (Joh. 9:16, 24), ja he herjaavat parantuneen miehen olevan syntymästään saakka täynnä syntiä (Joh. 9:34).

Kertomuksessa tapahtuu kummallinen käänne. Sokeudesta parannettu mies näkee yhä selkeämmin, ei vain fyysisesti vaan myös hengellisesti, kun hänen arvostuksensa Jeesusta kohtaan kasvaa samoin kuin hänen uskonsa Jeesukseen. Fariseukset sitä vastoin tulevat yhä sokeammiksi ymmärryksensä: ensin he ovat erimielisiä Jeesuksen vuoksi (Joh. 9:16), ja sitten he eivät tiedä, mistä hän tuli (Joh. 9:29).

Tämän ihmeen myötä Johanneksella on tilaisuus kertoa, kuka Jeesus on. Teema tunnusteista Joh. 9. luvussa risteää useiden muiden teemojen kanssa ko. evankeliumissa. Johannes vahvistaa uudelleen, että Jeesus on maailman valo (Joh. 9:5; vrt. Joh. 8:12). Kertomuksessa käsitellään myös Jeesuksen alkuperää, joka on mysteeri. Kuka hän on, mistä hän on kotoisin, ja mikä on hänen tehtävänsä? (Joh. 9:12, 29; vrt. Joh. 1:14.) Aiemmissa ihmeitä kuvaavissa kertomuksissa viitataan Moosekseen ja niin tässäkin (Joh. 9:28, 29; vrt. Joh. 5:45, 46 ja Joh. 6:32). Aiheena on väkijoukon reaktio. Jotkut rakastavat pimeyttä valon sijaan, kun taas toiset uskovat (Joh. 9:16-18, 35-41; vrt. Joh. 1:9-16, Joh. 3:16-21 ja Joh. 6:60-71).

Uskonnollisten johtajien hengellinen sokeus on hyvin pelottavaa. Aiemmin sokea mies voi nyt julistaa: "Ikipäivänä ei ole kuultu, että joku olisi avannut sokeana syntyneen silmät. Jos hän ei olisi Jumalan mies, hän ei olisi pystynyt sellaiseen." (Joh. 9:32, 33.) Silti uskonnolliset johtajat, kansakunnan hengelliset oppaat, joiden olisi pitänyt olla ensimmäisinä tunnistamassa Jeesus ja hyväksymässä hänet Messiaaksi, eivät kaikista voimallisista todisteista huolimatta ymmärtäneet sitä. Tai oikeastaan he eivät halunneet ymmärtää. Mikä voimallinen varoitus siitä, miten oma sydämemme voi pettää meidät!

Lue 1. Kor. 1:26-29. Miten Paavali kirjoitus sopii Johanneksen evankeliumin tapahtumaan, ja miten sama periaate pätee tänäänkin?

LASARUKSEN HERÄTTÄ- MINEN KUOLLEISTA

Joh. 11. luku on täynnä surua – uutinen rakkaan ystävän sairaudesta (Joh. 11:1-3), itkua tämän kuoleman vuoksi (Joh. 11:19, 31, 33), sisarten valitusta siitä, että Jeesuksen läsnä ollessa Lasarus ei olisi kuollut (Joh. 11:21, 32), ja Jeesuksen omia kyyneleitä (Joh. 11:35).

Jeesus viivytteli kaksi päivää ennen kuin hän lähti Lasaruksen luo (Joh. 11:6) ja jopa ilmaisi olevansa iloinen siitä, ettei ollut lähtenyt matkaan aiemmin (Joh. 11:14, 15). Tämän tarkoituksena oli ilmaista Jumalan kunnia.

Joh. 11:17-27 kohdalla Lasarus oli ollut kuolleena neljä päivää. Hänen ruumiinsa oli jo mätänemässä kuten Martta sanoi: ”Herra, hän haisee jo. Hän on siellä nyt neljättä päivää.” (Joh. 11:39.) Epäilemättä Jeesuksen viivyttely vain auttoi tekemään tulevasta ihmeestä vieläkin hämmästyttävämmän. Mätänevän ruumiin herättäminen henkiin? Mitä muuta todistusta Jeesus olisi voinut antaa jumaluudestaan?

Jumalana, joka alun perin loi elämän, Jeesuksella oli valta kuoleman yli. Niinpä Jeesus käyttää Lasaruksen kuolemaa tilaisuutena ilmaista ratkaisevan totuuden itsestään. ”Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, saa elää, vaikka kuoleekin, eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.” (Joh. 11:25, 26.)

Lue Joh. 11:38-44. Mitä Jeesus teki tukeakseen toteamustaan?

Aivan kuten Jeesus osoitti olevansa maailman valo (Joh. 8:12, Joh. 9:5) antamalla sokealle näkökyvyn (Joh. 9:7), hän herättää Lasaruksen kuolleista (Joh. 11:43, 44) osoittaen, että hän on ylösnousemus ja elämä (Joh. 11:25).

Tämä ihme osoittaa enemmän kuin mikään muu, että Jeesus on elämänantaja, Jumala itse. Se tukee vahvasti Johanneksen teemaa, jonka mukaan Jeesus on jumalallinen Poika ja että uskomalla häneen voimme saada elämän hänen kauttaan (Joh. 20:30, 31).

Päästessämme kertomuksen loppuun (Joh. 11:45-54), jossa monet uskoivat nähdessään (Joh. 11:45), eteemme avautuu merkittävä, mutta surullinen ironia. Jeesus osoittaa, että hän voi herättää henkiin kuolleet, ja silti jotkut luulevat voitavansa pysäyttää Jeesuksen tappamalla hänet. Mikä esimerkiksi ihmisyiden heikkoudesta vastakohtana Jumalan viisaukselle ja voimalle!

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Alfa ja omega*, osa 4, s. 327-338 tai *Aikakausien Toivo*, s. 361-373 tai *Rakkaudella Isältä*, s. 281-291; *Alfa ja omega*, osa 5, s. 78-97 tai *Aikakausien Toivo*, s. 502-520 tai *Rakkaudella Isältä*, s. 388-402.

"Kristuksen elämä, joka antaa elämän maailmalle, on hänen sanassaan. Sanansa avulla Jeesus paransi sairaita ja ajoi ulos riivaajia; sanallaan hän tynnytti meren ja herätti kuolleita, ja ihmiset todistivat, että hänen sanassaan oli voimaa. Hän puhui Jumalan sanoja kuten hän oli puhunut kaikkien Vanhan testamentin profeettain ja opettajien välityksellä. Koko Raamattu on ilmoitus Kristuksesta, ja Vapahtaja halusi kiinnittää seuraajiansa uskon sanaan. Kun hän ei enää olisi näkyvänä heidän keskuudessaan, sana olisi heidän voimansa lähde. Mestarinsa tavoin heidän olisi elettävä 'jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee' (Matt. 4:4).

Kuten ruoka pitää yllä fyysistä elämäämme, samoin Jumalan sana pitää yllä hengellistä elämää. Ja jokaisen sielun on saatava itselleen elämää Jumalan sanasta. Kuten meidän on itse syötävä saadaksemme ravintoa, samoin meidän on itse otettava vastaan sanan ravintoa. Meidän ei ole omaksuttava sitä ainoastaan toisen henkilön välityksellä. Meidän on tutkittava huolellisesti Raamattua ja pyydyttävä Jumalalta Pyhän Hengen apua ymmärtääksemme hänen sanaansa." (4AO 334.)

Keskustelunaiheita:

1. Tällä viikolla tutkimme, kuinka Jeesus ruokki viisituhatta ihmistä, paransi syntymästään asti sokean miehen ja herätti Lasaruksen kuolleista. Jokaisessa tapauksessa Jeesus antoi painavat todisteet jumaluudestaan. Silti nämä ihmiset, niin hämmästyttäviä kuin ne olivatkin, aiheuttivat jakaantumista: jotkut reagoivat niihin uskomalla, toiset epäilemällä. Mitä tämä opettaa meille siitä, että painavienkin todisteiden edessä ihmiset voivat silti hylätä Jumalan?

2. Kaikki nämä kertomukset viittaavat Kristukseen jumalallisenä Poikana. Miksi Jeesuksen jumaluus on tärkeää uskoessamme häneen Pelastajanamme?

3. Lue uudelleen 1. Kor. 1:26-29. Miten näemme saman periaatteen toiminnassa omalla vuosisadallamme? Mitä ovat ne "hulluudet", joihin kristityt uskovat, mutta joita "ihmisten mielestä viisaat" pilkkaavat ja hylkäävät? Mihin sellaiseen uskomme, joka myös "saattaa häpeään" sen, mikä on "voimakasta"?